

[Ole Bernt Henriksen]

Til hr. Niels Helveg Petersen vil jeg gerne sige, at jeg synes ikke, vi går farligt langt i denne sag. Udenrigsministeren har gentagne gange udtrykt meget stor forsigtighed i fortolkningen af artikel 113, en forsigtighed, som nok skulle forhindre udenrigsministeren eller kommende udenrigsministre i at gå for vidt. Men der er noget, der hedder, at man somme tider kan komme i en nødværgesituation, og når man er i en nødværgesituation, så bruger man de instrumenter, man har. Jeg vil ikke sige, at vi har været i en nødværgesituation i disse to sager – og dog: krænkelse af et andet lands territorium og befolkning og underkuelse af et stort folk ved siden af os er alligevel ganske alvorlige sager.

Til hr. Holger K. Nielsens dagsordensforslag vil jeg sige, at vi ikke kan stemme for det af mange, mange grunde, som er velkendte. Én af dem er, at det er regeringens prærogativ at føre udenrigspolitik, og vi kan ikke binde en udenrigsminister. Jeg mener, det i det hele taget er et meget betænkeligt dagsordensforslag.

I stedet vil jeg på vegne af det konservative folkeparti, venstre, CD og kristeligt folkeparti fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet folketinget tager udenrigsministerens redegørelse til efterretning,

går folketinget over til næste sag på dagsordenen.«

Anden næstformand (Ebba Strange):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Også dette dagsordensforslag indgår i forhandlingen.

Glistrup (FP):

Jeg takker hr. Ole Bernt Henriksen for den venlige kompliment med at kalde fremskridtspartiet for et pragmatisk parti. Hr. Ole Bernt Henriksen var imidlertid ikke villig til at uddybe komplimenten ved at oversætte det; han sagde bare: der kan jo tænkes så mange synonyme på dansk. Da trods alt sproget er dansk her, vil jeg gerne oplyse, om ikke til andet, så til Folketingstidende, at »pragmatisk« betyder, at man er fornuftig, at man er fædrelandskærlig, at man er jordbunden, at man har respekt for kendsgerninger-

ne. Alt sammen er virkelig adelsmærket for fremskridtspartiet. Tusind tak for at hr. Ole Bernt Henriksen nu også har indset det.

Jeg ville meget gerne kunne fortsætte med at give ros til hr. Ole Bernt Henriksen for det, han sagde, men jeg lyttede og lyttede, som talen skred frem, og der var ikke noget at rose i det, han sagde. Til sidst sagde han, at det er regeringens prærogativ at føre udenrigspolitik, og når jeg ikke kan få lov til at rose, så kan jeg måske fortsætte med at være translator for den internationale, vidtspændende europæer hr. Ole Bernt Henriksen og fortælle, hvad ordet »prærogativ« betyder. Det betyder, at man kan gøre, hvad fanden man vil, og det vil jeg ganske klart og tydeligt fastslå, at det kan regeringen ikke i udenrigspolitik.

Det er helt rigtigt, at hvis man var fortidsforsker og ikke fremtidsforsker, så var det sådan frem til 5. juni 1849, at det var regeringens, det tyske kancellis prærogativ at føre udenrigspolitik, men siden 5. juni 1849, i hvert tilfælde siden 5. juni 1953 – vi behøver ikke skændes om, hvorvidt vi skal sætte den ene eller den anden grænse ind derimellem – har det været således, at hvad den danske regering foretager sig, skal der være et flertal der bakker op her i folketinget, og det gælder, hvad enten den vil gøre noget med hensyn til mark- og vejfredsloven eller med hensyn til Falklandsøerne, eller hvad i alverden den vil foretage sig. Regeringen kan intet gøre, uden at den har et folketingsflertal bag sig.

Lad mig, for ikke at give anledning til en misforstået debat, tilføje, at selvfølgelig anerkender jeg da, at regeringen med hensyn til det, den har foretaget sig i de to sager, vi behandler i dag, handelskrigen mod Sovjetunionen og handelskrigen mod Argentina, har et flertal i folketinget bag sig. Jeg har ikke deltaget, og mit parti har ikke deltaget i dette flertal, men vi anerkender selvfølgelig, at det, udenrigsministeren har foretaget sig ved forhandlingerne i Bruxelles, har han foretaget på grundlag af, at det i markedsudvalget, i det udenrigspolitiske nævn, og i dag også i folketinget er konstateret, at han har et folketingsflertal bag sig. Så har han ret til det, men han har ikke noget som helst hverken præservativ eller prærogativ eller nogle andre fremmedord at stille til nogen som helst rådighed.